

λένε γλιστριές Μηλ. Ἐγὼ τὴ γυναῖκα τὴν ταῖζω γλιστριές τσαι δὲν παχαίνει (εἰρων.) Τρίκλ. Συνών. ἀντερήθρα, γλιστέρα 1, γλίστρα, γλιστρίτσα, λεμεντήθρα, μελιούρι, νεροσκούληκας, σκούληκας τοῦ δρόμου, σκουληκαντέρα.

γλιστριάρικος ἐπίθ. Γ. Ψυχάρ., Ζωή καὶ ἀγάπ., 51 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίστρα, ὅπου καὶ γλίστρια, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρικος.

Ἄλλισθηρὸς ἐνθ' ἄν.: Προσπαθοῦσε... ν' ἀνεβῇ σὲ μιὰ λείκη ποὺ ἦταν γλιστριάρικος ὁ κορμός της Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

γλιστρίδα ἡ, σύνθηθ. γλιτρίδα Βάρν. Τσακων. (Χαβουτσ.) γλιστρία Κύπρ. (Μένουκ. κ.ά.) Ρόδ. γλιστρίδα Κύπρ. (Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) γλιστρία Κύπρ. (Λευκωσ. Μένουκ.) γλιστερίδα Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 114 γλιστερία Κύπρ. ἀγλιστρίδα Λεξ. Βυζ. ἀγλιστρία Κάρπ. Κάσ. βλιστρίδα Αἰμν. λιστρίδα Προπ. (Μηχαν.) λιτρίδα Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ἐγκλυστρίς. Βλ. Κορ., Ἀτ., 4. 81 καὶ 635. Πβ. Μ. Στεφανίδ., Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918-20), 69. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Τὸ φυτὸν Ἀνδράχνη ἡ λαχανηρά (Portulaca oleracea) τῆς οἰκογ. τῶν Λυκτιδῶν (Portulacaceae) ἐνθ' ἄν.: Ἐχομε πολλὰς γλιστρίδες Τῆν. (Πύργ.) Ἐμάζωξα βόλικη γλιστρίδα νὰ κάμωμε σαλάτα Κρήτ. (Ἀβδοῦ). Μὴ γλιστρίδες κανάμι σαλάτις Βιθυν. (Πιστικοχ.) Ἀρέσκει σου πολ-λά ἡ γλιστρίδα; Κύπρ. (Πεδουλ.) || Φρ. Γλιστρίδα ἔφαγε (ἐπὶ φλυαρίου) πολλὰ. Γλιστρίδα ἦφας καὶ γλιστρή ἡ γλῶσσα του (συνών. μετὴν προηγουμ.) Κῶς (Πυλ.) Τοῦ βαλαν 'ς τὸ στόμα γλιστρίδα (συνών. μετὴν προηγουμ.) ἐνιαχ. || Ἄσμ.

Ἐβόσκοντον μονάχο του κ' ἔτρωγε τὴ γλιστρίδα Ἡπ. Συνών. ἀντράκλα (I), τρέβλα, χλιμίτσα, χοιροβότανο.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιστρίδα καὶ ὡς παρωνύμ. Σῦρ. β) Ὡς ὕβρις ἐπὶ ἀνδρῶν Θράκ. (Τσακίλ.)

γλιστρίδι τό, (I) Κέως

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίδα.

Γλιστρίδα, τὸ ὅπ. βλ.

γλιστρίδι τό, (II) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) γλιστρίδ' Θεσσ. (Σκήτ.) Θράκ. (Λιμν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδι.

1) Ὁ ἰχθύς Γάδος ὁ μικρὸς (Gadus minutus) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (Gadidae) Σκήτ. Συνών. μπακαλάος. 2) Ὁ ἐδωδιμὸς μύκης γλιστρίτης (βλ. λ.) Βαλτεσιν. 3) Ἡ σβούρα, ἡ βέμβιζ Λιμν.

γλιστρίνος ὁ, ἐνιαχ. γλιστρίνους Στερελλ. (Ἀντίκυρ. Γαλαξίδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνος.

Ὁ θαλάσσιος ἰχθύς Ὄνος ὁ μεσογειακὸς (Onos mediterraneus) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (Gadidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γαδουρόφαρο, ποντίκι, ποντικὸς, σαλοῦβαροδος, σαράβανος, σκορδαλός.

γλιστρισιὰ ἡ, πολλαχ. γλιστριὰ Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστρω διὰ τοῦ ἄορ.

Ἡ ὀλίσθησις πολλαχ.: Φόντας ἔτρεχα πρὸς τὰ σὲ φτάσω, ἔφαγα νὰ γλιστριὰ κ' ἔπεσα τανάσκελα Γαργαλ.

γλιστριτάκι τό, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὗς. γλιστρίτης.

Ὁ ἐδωδιμὸς ἀμανίτης γλιστρίτης μὴ ἀναπτυχθεὶς εἰσέτι.

γλιστρίταρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρος.

Εἶδος ἐδωδιμοῦ ἀμανίτου μεγάλου μεγέθους: Ἡ ὄρηκα 'να γλιστρίταρο κ' ἦτονε σὰ βανέρι.

γλιστρίτης ὁ, Ἄνδρ. Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κόκκιν. Κοντογόν. Λογγ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Οἰτυλ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Σέριφ. Σίκιν. Τῆν. (Ἰστέρν. κ.ά.) γλιστρίτ' Ἄνδρ. (Κόρθ.) Πάρ. (Λεῦκ.) γλ'στρίτ' Πάρ. (Λεῦκ.) γλιστρίτι τό, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστρω διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

1) Εἶδος φαϊόχρου ἐδωδιμοῦ ἀμανίτου, τῆς ὀνομασίας ὀφειλομένης εἰς τὴν γλοιώδη τούτου ὑφὴν Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κόκκιν. Κοντογόν. Λογγ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Οἰτυλ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Σέριφ. Σίκιν. Τῆν. (Ἰστέρν. κ.ά.): Τσοῦ γλιστρίτες τσοῦ τρώμε μαζὶ μ' ἄλλα μανιτάρια τηγανιτοὺς Παιδεμέν. Ἡφερα καθόσ' ἀμανίτες, μὰ δὲν εἶναι τίποτα, γλιστρίτες εἶναι Ἀπύρανθ. Συνών. ἀχερίτης, γλινίτης, γλιστρίδι (II) 2, γλιστρίτσα 1, γλιστρομανίτα, γλιστρομανίτης, γλιτσίτας, γλιτσίτης, δροσίτης, κουκούμι, πλατοκέφαλος. β) Εἶδος μύκητος δηλητηριώδους Ἄνδρ. Συνών. ζουρλομανίταρο. 2) Τὸ ὀξύγαλα Πάρ. Συνών. ἀριάνι, γισαούρι, μαρκάτι, ὀξύγαλα. 3) Εἶδος ὄφεως Θήρ. Πβ. ἀστρίτης, δειντρίτης, σαπίτης, τυφλίτης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιστρίτης καὶ ὡς παρωνύμ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ.

γλιστριτοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

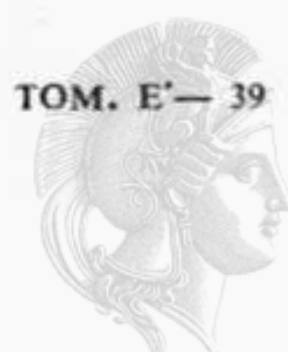
Ἀφθονία τοῦ ἐδωδιμοῦ μύκητος γλιστρίτης: Εἶδα γλιστριτοβόλι 'τονε τὸ φετεινό! Καλαθιές-καλαθιές τσι φέρουν οἱ ἀθροῦποι.

γλιστριτοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θέμι.

Γλιστριτοβόλι, τὸ ὅπ. βλ.

γλιστρίτσα ἡ, Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν. Ξεχώρ.) Μακεδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

1) Ὁ ἀμνίτης γλιστρίτης Πελοπ. (Καρδαμ.) Συνών. εἰς λ. γλινίτης, γλιστρίτης 1α. 2) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Πελοπ. (Καρδαμ. Μάν. Ξεχώρ.): Σκάψε τὸ κοπρόχωμα νὰ βγάλῃς καμιά γλιστρίτσα, γιὰ νὰ δολώσωμε τ' ἀδζίστρομα (διὰ τὴν σύλληψιν κιχλῶν) Καρδαμ. Ξεχώρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλιστρίτσα 3. 3) Εἶδος πέπονος στρογγύλου καὶ λείου, χρώματος πρασινωποῦ Νάξ. 4) Εἶδος χόρτου Πελοπ. (Μάν.) 5) Τὸ ζυμαρικὸν χυλόπιττα Μακεδ.

γλιστροῦ τό, Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Φοῦρν.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ.

Νωπὸς τυρός, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν ἀπεστραγγίσθῃ ἀκόμη ὁ ὀρός, τὸ τυρόγαλο ἔνθ' ἄν.: Τὸ γλιστροῦ βάλ-λουν δὲ τὰ τυροβόλ-λια, γιὰ νὰ σουρώσῃ ὁ τσίρος του Κῶς. Συνών. ἀνεβατό, ἀπαλη (βλ. λ. ἀπαλός Β2), γλίστρη, γλιστρίτης 2, γλιστρογάλο, στριγγλίσματα, χλωρό, χλωροτύρι.

γλιστροβόλημα τό, Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροβολῶ.

1) Ἀπότομος πτώσις, ὀλίσθησις ἔνθ' ἄν.: Ἔδωκα ἓνα γλιστροβόλημα ἔς τις λαλλοῦδες κ' ἐξαπλώθηκα πέρα περοῦ (λαλλοῦδα = στρογγυλὴ καὶ λεία πέτρα) Κίτ. Μάν. 2) Μεταφ., ὑπεκφυγή, διαφυγή Λεξ. Δημητρ.

γλιστροβολῶ Λεξ. Δημητρ. γλιστροβολοῦ Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) γλιστροβολάω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βολῶ, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 243 κέξ.

1) Διαρκῶς, συνεχῶς ὀλισθαίνω ἔνθ' ἄν.: Ἐχουσι ξακονιστῇ τὰ παπούκια μου καὶ γλιστροβολῶ (ξακονιστῇ = λειανθῇ) Κίτ. 2) Μεταφ., ὑπεκφεύγω Λεξ. Δημητρ.

γλιστροβότανο τό, ἐνιαχ. γλιστροβότανου Μακεδ. (Βογατσ. Κοζ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίστρα καὶ βότανο.

Εἶδος βοτάνης τῆς ὁποίας τὸ ἀφέψημα θεωρεῖται χρήσιμον διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐλμίνθων ἔνθ' ἄν.

γλιστρογάλο τό, Λειψ. Λέρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλιστροῦ καὶ γάλα.

Νωπὸς τυρός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεστραγγίσθῃ εἰσέτι ὁ ὀρός ἔνθ' ἄν.: Τὸ γλιστρογάλο τὸ σκοτών-νουμ μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ τὸν ταράχτη (σκοτώνουν = πιέζουν) Λέρ. Συνών. εἰς λ. γλίστρη, γλιστροῦ.

γλιστροκουμαριά ἡ, ἐνιαχ. γλιστροκουμαριά Ἀλόνν. Εὐβ. (Αἰδηψ. Λιχάς) Μακεδ. (Μεσορ. Σταυρ. Στεφανιν κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀνάληψ. Φθιώτ.) γλιστροκουμαριά Θεσσ. (Πήλ. Σκήτ. Τσαγκαρ. κ.ά.) ἀγλιστροκουμαριά Θεσσ. (Ἀγ. Σκήτ. Σωτηρίτσ. κ.ά.) γλιστροκ'μαριά Σάμ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Βλαμαρ. Μυτιλην.) Στερελλ. (Καρ.) γλιστροκουμαριά Μακεδ.

Τὸ δασικὸν δένδρον Κόμαρος ἢ ἀνδράχλη (Arbutus andrachne) τῆς οἰκογ. τῶν Ἐρεικιδῶν (Ericaceae) ἔνθ' ἄν.:

Ἐχ'μι καὶ γλιστροκουμαριά ἰδῶ Μακεδ. (Σταυρ.) Τ' γλιστροκουμαριά τ'ν κόβουν γιὰ μαχαίρια γιὰ λαβὲς αὐτόθ. || Φρ. Γλιστροῦ σὰν γλιστροκουμαριά (ἐπὶ ἀστάτων ἢ εὐελί-κτων Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Συνών. ἀγριοκουμαριά, ἀδραχλινιά, ἀντράκλα (II) 1, ἀντράχλι, ἀντραχλινιά, ἀντραχλοκουμαριά, ἀντραχλοκούμαρος, ἐλαφροκουμαριά, χρυσοκουμαριά.

γλιστροκούμαρο τό, ἐνιαχ. γλιστροκούμαρου Μακεδ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ καὶ τοῦ οὐσ. κούμαρο.

Ὁ καρπὸς τῆς Κομάρου τῆς ἀνδράχλης, τῆς γλιστροκουμαριάς.

γλιστροκουμαρούδι τό, ἐνιαχ. γλιστροκουμαρούδι Μακεδ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ καὶ τοῦ οὐσ. κουμαρούδι.

Ἡ μικρὰ γλιστροκουμαριά, ἡ Κόμαρος ἢ ἀνδράχλη.

γλιστρομανίτης ὁ, ἐνιαχ. γλιστρομανίτα ἡ, Πελοπ. (Λιγούρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ καὶ τοῦ οὐσ. ἀμανίτης.

Ὁ ἐδώδιμος μύκης γλιστρίτης, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.

γλιστροπέτρα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 481.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

Λίθος ὀλισθηρός.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγλιστροπέτρα καὶ ὡς τοπων. Ἀλόνν.

γλίστρος ὁ, ἐνιαχ. γλίστρος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Νέο Σούλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ.

1) Εἶδος ἐλοβίου πτηνοῦ, πιθαν. ὁ κόλυμβος τῶν ἀρχαίων Ἰωάνν. Συνών. βουτηχτάρια, βουτουναριά, κολοβούτι, μπαλουκτσῆς, νταλκίτης. 2) Μέγας κυλινδρικός λίθος, ὁ ὁποῖος σύρεται ὑπὸ τῶν βοῶν κατὰ τὸν ἀλωνισμόν τῶν σταχυῶν Νέο Σούλ.: Ἀντι, ξέρι τὰ βόδια ἔς τοῦ γλίστρου.

γλιστροψαρο τό, ἐνιαχ. γλιστροψαρου Μακεδ. (Δοϊράν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστροῦ καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

Ὁ λιμναῖος καὶ ποτάμιος ἰχθὺς Κυπρίνος ὁ κοινὸς (Tinea vulgaris) τῆς οἰκογ. τῶν Κυπρινιδῶν (Cyprinidae). Συνών. γλινάρι, γλίνι, κυπρίνι.

γλιστροῦ κοιν. γλιστροῦ Πελοπ. (Καρδαμ. Ξεχώρ.) Χίος γλιδτροῦ Μακεδ. (Βρία Χαλκιδ.) γλιστροῦμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γλιστράω πολλὰχ. γλιστράω Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Βρύς. Ὁξύλιθ. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπ. (Ἀνδροῦς. Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δάρα Ἀρχαδ. Κοντογόν. Λεντεκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ.) γλ'ιστροῦ Ἀλόνν. γλιστροῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγλιστροῦ Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. Λιτόχ. Μοσχοπότ.) — Λεξ. Κομ. ἀγκλιστροῦ Ἡπ. ἀγλιστράω Ἡπ. (Ἰωάνν.) Πελοπ. (Λάστ.) ἀγλιστράω Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) γλιστράω Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ., 64. 65 γκλιστροῦ Μακεδ. (Δρυμ. Ἐράτυρ. Κοζ.) γλιστροῦ Ἡπ. (Ζαγόρ.) γλιστροῦ Κύπρ.

